Bona lectura

i Bon 2026!

Moltes gràcies per haver volgut compartir amb nosaltres una 14a temporada tan especial.

Sou extraordinaris!
Bona lectura, escriptors!

Teresa Saborit

Fundadora VullEscriure.cat
Novembre 2025

Bona lectura

Índex

TEXT	AUTOR/A	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
1	Tof Mu	Aurora	Pedra, Vergonya, Estable, Restaurador i Esmaperduda
2	Trapella	Berta	Ornitorrinc, Llum, Maduixes, Gorgonzola i Dòmino
3	Versus_perduts	Carme Ballús	Cançó, Amiga, Memòria, Jugàvem i Bosc
4	Xavier O.	Elisha	Fantasma, Regalimava, Matemàtiques, Hamburguesa i Llimac
5	XusMas	Eskali55	Pare, Llenya, Escola, Hivern i Amor
6	Zelder	Ester Albertus	Drecera, Xiuxiueig, Plugim, Esguard i Ànima
7	Aurora	Farners	Soterrani, Cos, Somriure, Bosc i Cabana
8	Berta	Ialluna	Amistat, Foscor, Conduir, Angoixa i Tranquil
9	Carme Ballús	Laura	Misteriosa, Trama, Noia, Examen i Investigació
10	Elisha	Leman	Calaixera, Esblanqueir, Fórmules, Gargotejava i Cordill
11	Eskali55	Lluc.2	Jardí, Passió, Quadern, Horitzó i Rostres
12	Ester Albertus	Magda Ferré Serrà	Aigua, Foc, Terra, Respiració i Vida
13	Farners	Maria Josep Figueras	Maragda, Responsabilitat, Divergent, Sensual i Engavanyar
14	Ialluna	Marina	Aplec, Llarg, Mitjanit, Vergonya i Zumzeig
15	Laura	MeriTxell MaGrana	Pessigolles, Tendresa, Beceroles, Escorrialles i Babau

Bona lectura

Índex

TEXT	AUTOR/A	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
16	Leman	Mixa	Mixa, Xiuxiueig, Booktuber, Gràcies i Màgia
17	Lluc.2	Neferieb	Sol, Flors, Feliç, Riu i Camí
18	Magda Ferré Serrà	Paqui	Quietud, Tardor, Llibertat, Mar i Empatia
19	Maria Josep Figueras	Pere XX	Vida, Sempre, Neguitós, Assumir i Devessall
20	Marina	Quin valiente	Tot, Res, Més, Menys i Corró d'Avall
21	MeriTxell MaGrana	RosaP	Caganiu, Moixaina, Carquinyoli, Xerinola i Pessigolles
22	Mixa	Shert5	Lluna, Bruixa, Llibres, Pedres i Llibertat
23	Neferieb	Tisner55	Xiuxiueig, Reguitzell, Aixopluc, Gara-gara i Maldestre
24	Paqui	Tof Mu	Tro, Música, Mitjó, Monstre i Escalivada
25	Pere XX	Trapella	Mans, Muntanyes, Delícia, Finestra i Paper
26	Quin valiente	Versus_perduts	Capvespre, Andana, Incertesa, Resoldre i Petó
27	RosaP	Xavier O.	Pètal, Jazz, Lila, Lligam i Escorça
28	Shert5	XusMas	Cor, Núvol, Follet, Arbres i Música
29	Tisner55	Zelder	Empenta, Lapislàtzuli, Tendresa, Àdhuc i Gràcies

Bon 2026

Text 1 per a: Aurora

LA PEDRERA

La petita Suri va arribar **esmaperduda** a la pedrera. Feia un parell d'hores que havia sortit del poblet amb l'encàrrec del seu pare, escultor, picapedrer i **restaurador** aficionat, de portar-li «una pedra de mida mitjana i amb la que tu vegis que es pugui fer alguna cosa bonica...».

Per a la seva missió, el pare li havia donat permís per muntar el Pot, un enorme cavall de càrrega que l'havia tirat per terra tot just passat el primer revolt del camí. Durant tota la caminada fins a la pedrera, la Suri havia estat intentant pujar-hi, però el Pot havia continuat caminant sense oferir-li cap oportunitat. Més que un cavall, de vegades semblava un ase! Per sort, no s'havia posat a córrer i la noia havia aconseguit agafar-lo per les brides i així, pas a pas, havien arribat a la pedrera.

La Suri va lligar el Pot a l'**estable** i, mentre es treia la pols del camí de la roba, es va dirigir a l'oficina de la pedrera, un petit edifici de fusta gastada, tot sentint de fons el soroll dels pics contra la pedra. En obrir la porta va veure tres homes que parlaven amb l'ancià que hi havia al darrere del mostrador. Van callar i, girant-se, la van mirar. La Suri es va morir de **vergonya**. L'ancià li va dedicar un somriure.

—Què voldràs, nena?— La Suri va agafar confiança de sobte i va respondre:

—Vinc de part del meu pare... a buscar una pedra.— L'ancià i els altres van somriure.

—Aquí fora tens les que vulguis, petita— li va respondre l'ancià tot assenyalant-li la porta per on havia entrat.

—Gràcies! Adeu!— La Suri va sortir a tota velocitat, mentre l'ancià i els altres se la miraven divertits.

Un cop a fora, la noia va veure que, certament, hi havia on triar. Hi havia munts de pedres, classificades per mides. Es va dirigir cap al munt de les que li arribaven als genolls i podia abraçar. Es va fixar que cadascuna d'elles tenia moltes possibilitats escultòriques, però es va decidir per una en concret. Tenia una forma gairebé cúbica i era blanca.

Un dels mossos va acabar de lligar la **pedra** al llom del Pot i, agafant-la en braços, va muntar-hi també la nena. El cavall va renillar suaument i va fer camí cap al poble. Aquest cop, no va fer caure la Suri.

Bon 2026

Text 2 per a: Berta

El Poble de Caldes acull les escriptores més premiades. Set dones brillants, que ara cullen els fruits del seu esforç, amb milers de llibres venuts; destacant la novel·la de la Berta, que és best-seller. Caminant cap a l'**Ornitorrinc**, nom del restaurant-balneari:

—Diuen que aquest és un poble de bruixes... — comenta la Berta.

—Aquí són freqüents els fenòmens estranys... —respon la Iolanda.

—I ara, quina por!

Tot parlant arriben al balneari.

—Està molt calenta l'aigua! —se sorprèn la Pilar—. No s'haurà pixat ningú aquí?

—Ha, ha, ha —riuen totes, mentre les seves pells van tolerant l'aigua bullent.

—Berta, estic enganxada a la teva última novel·la —diu la Montse—. La desaparició de l'anell d'or, diamants i maragdes... Vull saber... Ara què? Apareixerà el genet del vent? Recuperarà l'anell? Li demanarà matrimoni a la professora de surf?—. La Montse, junt amb les altres novel·listes, busca un fil per estirar.

La Berta no respon. Surten del bany i paren el **llum**. Als vestidors es posen elegants. S'acomiaden dels nois de recepció, que estan jugant al **dòmino**. Entren al restaurant. Els cambrers serveixen exquisideses, com pastes de full amb **gorgonzola**.

—Jo per postres vull coulant de xocolata! —demana la Iolanda.

A la Berta li agafa un estrany atac de riure. Quan li passa, demana **maduixes** amb nata com la resta de companyes.

—Ummm! —la Iolanda frueix—. En voleu?

—Sí, gràcies —respon la Conxa, carrega la cullera, se la fica a la boca i comença a tossir.

Es posa vermella. La Conxa s'ennuega. La Núria li dona cops a l'esquena. Empitjora.

—Aparteu! —crida la Laude; amb les mans juntes li fa pressió a l'estómac.

De la boca de la Conxa surt disparat un objecte. Ara torna a respirar amb normalitat. L'objecte volador és identificat per un senyor que el treu de dins la seva copa de cava.

—Un anell d'or, amb diamants i maragdes! —L'home l'examina.

—És l'anell! —crida la Carmeta—. Perdoni, és de la Berta —li arrenca de les mans.

La Carmeta i la Montse l'observen.

—És l'anell del genet del vent! Heu dit que aquí passaven fenòmens estranys? Com ha arribat fins aquí, l'anell perdut d'una... novel·la de ficció?

La Berta calla. Recupera l'anell. Se'l posa. Surt fora. Una ràfega de vent porta davant la Berta un guapíssim genet sobre un cavall amb ales. Les companyes són allà, mirant. La Berta els diu adeu, agitant un mocador de seda, mentre s'enlaira.

Bon 2026

Text 3 per a: Carme Ballús

Ara em venen a la **memòria** els estius que passàvem juntes, a Londres. Recordes les passejades pel Regent's Park, mentre escoltàvem la música del templet? Assegudes a terra, allà **jugàvem** a desxifrar les paraules dels qui parlaven al nostre costat.

Nosaltres anàvem a parlar english, sense diccionari. Eren les pràctiques que ens imposàvem a l'estiu per poder recomençar els nostres estudis a l'hivern, amb una bona dicció.

Sempre acabàvem parlant amb algú, però recordes quina feinada teníem? Fins i tot aquell dia que vam conèixer aquells nois kurds, ells s'expressaven molt millor que nosaltres i portàvem ja uns anyets practicant a l'English Center.

El que realment ens agradava era caminar pel **bosc**, entre l'arbreda i sentir vibrar la natura, però noia a la city només voltàvem pels parcs, els museus i els pubs.

Recordes com ens divertíem per Hyde Park, intentant seguir les converses dels speakers, enfilats dalt d'una escala o a sobre un paper de diari, tan sols per no tocar terra anglesa. Allà podien dir tot el que els passava pel cap. Nosaltres rèiem i ens amagàvem entre la gent, per si ens preguntàvem i no sabíem respondre correctament les preguntes que ells enviaven al públic. Que divertit era! Com ho gaudíem tot!

Sí, **amiga**. Ara fa temps no ens veiem i amb prou feines ens parlem pel WhatsApp.

Tinc la teva adreça i he pensat que segurament tindries una sorpresa en rebre la meva carta, escrita com en aquella època a mà, amb el seu segell i que el carter te la posés a la bústia, però hi ha també un petit regal, un pendrive amb totes les cançons que escoltàvem en aquella època. Especialment la teva **cançó**: «Walk on the Wild side» de Lou Reed.

Recordes? Dèiem la vida és música.

Passen els anys, però res s'oblida!

T'estimo, amiga!

Bon 2026

Text 4 per a: Elisha

CERCLE

Molts pensen que això d'escriure és cosa de valents, que un full en blanc és un punt de partida, una promesa i que és posar-s'hi i prou. Ara veig que no. Escriure és una activitat de covards, com jo, que no m'atreveixo ni a començar.

En el curs de relats breus, però, m'han encarregat un relat que contingui les paraules «**llimac**», «**regalimava**», «**matemàtiques**», «**fantasma**» i «**hamburguesa**». El termini finalitza en una hora. Ara estic assegut davant l'Olivetti negra que vaig heretar del meu pare. Són les onze de la nit i, encara que aquest novembre és fred i plujós, em suen les mans. Mancat d'idees, faig córrer el paper amunt i avall del carro; m'agrada el so que fa l'engranatge.

Em frego els ulls i em pregunto un altre cop com podria, lligant les cinc paraules, bastir un relat convincent. Provo l'ordre alfabètic: «fantasma, hamburguesa, llimac, matemàtiques, regalimava» però la successió em resulta absurda i l'abandono. Tot seguit hi busco alguna relació amb mi: només «matemàtiques» em recorda, estant al batxillerat, un sentiment d'amor-odi, encara que també hi veig una connexió entre «hamburguesa» i «regalimava». Les descarto ambdues perquè no porten enlloc. Llavors penso en categoritzar-les, però ignoro sota quin criteri fer-ho, les cinc em semblen força incongruents. Com a darrer recurs, les escric de més a menys llargada: «matemàtiques», «hamburguesa», «regalimava», «fantasma», «llimac». Res de res.

Angoixat, miro a dreta i esquerra. Consulto el Sr. Google què fer davant la «síndrome de la plana en blanc». La resposta, immediata, em resulta òbvia: «Cal tenir paciència», però no m'explica com. Dues línies més avall m'aconsella —per tal no caure en el cercle viciós «por al resultat => ansietat => bloqueig»— no descartar, d'entrada, cap idea, però com que ja estic bloquejat passo a la següent recomanació. Diu: «Gaudeix amb les paraules, juga amb elles; si cal, evadeix-te, ves al cinema o al teatre, potser et ve la inspiració!» Però ara no són hores de sortir. Finalment, i només en cas de no funcionar cap recomanació anterior, em suggereix el «plagi creatiu» —o sigui, espiar què fan altres escriptors—, però la meva honestedat no m'ho permet.

En un quart d'hora serà mitjanit. Crec, però, que amb tots els consells rebuts ja disposo de prou material.

Tres-centes noranta-cinc paraules més tard, a un minut del termini, envio el relat. L'he titulat «Què escriure quan no se sap què escriure?»

Bon 2026

Text 5 per a: Eskali55

FALTES TU

Un altre Nadal sense tu, **pare**. Ja no hi ets. Encara el pas del temps no ha aconseguit que el buit que has deixat es faci més petit. Encara els anys no han aconseguit que faci menys mal.

Davant la xemeneia, amb la **llenya** encesa, les flames semblen ballar i m'escalfen, però no deixo de pensar en tu, i no sento la seva calor.

De nou, pensaments i llàgrimes volen escapar i fer la seva. Jo, intento contenir-les sense massa èxit.

Els petits ja no tenen **Escola** i ja són prou grans per saber que quelcom em passa.

Un any més, el fred de l'**hivern** glaça el meu cos i la teva falta glaça el meu cor.

Ara arribarà en Pau i els nens vindran avui amb les seves parelles. Jo faré com si res, però ells són prou llestos per tenir clar que no és així. També noten la teva absència. Tothom la nota.

Ja sé que la vida segueix.

Ja sé que no ets l'únic que falta.

Ja sé que jo no soc l'única que té absències durant les festes.

Ja sé que tu voldries que fos feliç.

Et garanteixo que no em manca l'**Amor** dels meus... dels teus... Tinc al Pau i tinc els amics...

Sols em manques tu.

Bon 2026

Text 6 per a: Ester Albertus

EL REGAL

Recolzat sobre el cavallet, la tela espera amb impaciència la presència del pintor. Immaculat en un blanc profund, sap que aquell buit no és absència, sinó una **drecera** que la inspiració conserva amb **esguard** cap al regal que encara no ha estat concebut.

La creativitat comença a fluir en el moment que el pinzell es posa a dansar. Com el **xiuxiueig** que emana del **plugim** constant, la pintura es va precipitant en forma de lletres sobre el llenç blanc. Primer la dispersió és inconnexa, sense trobar cap lligam entre si. Però de mica en mica, l'**ànima** del relat comença a sorgir. L'atracció de les paraules van pintant les frases curulles de sentit, les metàfores es precipiten i les polisèmies fan el seu camí.

El pintor busca en els somriures passats la inspiració, i troba en la creació aliena les tonalitats que cal seguir; des dels tons elèctrics vestits per Adam i Eva tot discutint, passant pels rosats que s'endevinen a Simonetta i els vermells dels llavis carmesí. Els grisos provinents del polsim millor no utilitzar-los, no fos cas que ens atrapés també el destí.

El pintor voldria afegir tons enèrgics i vius, però en la seva paleta sols troba mots ocres que no aconsegueixen ressaltar tot el que vol compartir. Ara dibuixa un verb suau, tímid, que es perd entre preposicions i pronoms febles. Després un traç ferm i acolorit resulta ser una frase condicional subordinada que pretén ressaltar-ne el sentit.

I així a poc a poc les pinzellades desvetllen formes sinuoses que la imaginació acaben de definir. El relat pren forma, els contorns es defineixen, el quadre gairebé està enllestit. Sols manca que la musa inspiradora d'aquest quadre sàpiga que ella és la destinatària del present escrit. Potser perquè deu haver trobat totes les paraules triades, potser perquè també ha observat les pistes que s'hi han introduït.

I a la fi l'autor i la musa entenen que aquest és el veritable obsequi: no el text en si, sinó el gest de crear-lo pensant en algú que mereix ser distingit.

El regal d'amic invisible pren cos i ànima, el pintor espera que diverteixi a qui vagi dirigit.

P.d.: Atenent que els padrins de la temporada han estat pintors rellevants he volgut retre'n homenatge procurant seguir el seu traç, però canviant pintures per mots. Espero que t'hagi agradat el resultat tant com a mi haver-lo redactat.

Bon 2026

Text 7 per a: Farners

LA MEVA PERSÈFONE

Avui arribes, és el primer dia d'estiu i jo t'espero a la porta de la nostra **cabana**, com cada any, en el mateix lloc i amb la mateixa ànsia. Apareixes amb la teva furgoneta atrotinada i veig com el teu **cos** esprimatxat se m'acosta per abraçar-me. El teu **somriure** no ha canviat i la teva mirada té el mateix espurneig de sempre, però els teus cabells s'han tornat blancs com els meus. Des de l'institut han passat molts anys, molts. Però sempre has estat puntual a la nostra cita. Després de nou mesos d'espera, finalment tinc el meu premi: tres mesos de vida compartida amb l'única dona que he estimat a la meva vida. Després marxaràs i jo em tornaré a quedar amb la meva soledat, el meu **bosc** i tots els teus llibres ben empaquetats al **soterrani**.

Però ara ets aquí, explicant-me com t'ha anat el curs. Em llegeixes les coses que has escrit i els poetes que has descobert; m'expliques els viatges que has fet i la gent que has conegut. I jo t'escolto embadalit, cada any més enamorat, amb l'esperança que algun dia et vulguis quedar per sempre al meu costat. Aleshores jo et parlaré de les plantes remeieres, dels arbres, de la boira, de la pluja, del gebre... totes aquestes coses que tu només coneixes a través de la literatura, sense viure-les. I quan les vegis, les toquis, les respiris, les oloris i les comprenguis... potser aleshores, no voldràs marxar mai més d'aquí, i et quedaràs amb mi fins al final dels nostres dies.

Però possiblement això no passarà, perquè ets un esperit lliure i solitari com jo mateix. I les ànimes com les nostres no es poden retenir. Amb sort ens quedaran encara alguns estius més, no sé quants. I jo aquí, amb els meus gossos, el meu paisatge i la meva solitud, esperaré que arribi un altre solstici d'estiu per tornar-te a veure.

Bon 2026

Text 8 per a: lalluna

EL SEU NOM

La vida d'en Roc s'havia tornat d'allò més rutinària: llevar-se, **conduir**, treballar, menjar, dormir. Res més.

Tot i que des de fora semblava **tranquil**, una **angoixa** silenciosa s'havia apoderat de les seves entranyes i amenaçava de devorar-lo per dins, a poc a poc, fins que ja no en quedés absolutament res. La seva existència s'havia convertit en un acte de simple supervivència. Estava atrapat dins la **foscor**.

Però sempre arriba un canvi. En el seu cas, va ser ella.

La Lottie era diferent. Per a ella, cada dia era una aventura per descobrir, un llenç en blanc per pintar. La rutina no la cansava; al contrari, li agradava donar-li forma, convertir-la en una cosa viva i enriquidora.

Ningú no sabria explicar com un núvol negre i un raig de llum van acabar forjant una **amistat** tan sòlida. Però, a través d'aquell vincle, en Roc va aprendre a mirar la vida amb uns ulls nous, més amables amb ell mateix. L'angoixa que tant l'havia torturat es va convertir en un petit animaló que va aprendre a cuidar.

També va descobrir que la vida de la Lottie no era gens fàcil, i que tenia motius de sobres per enfonsar-se al pou. No tots els seus dies eren lluminosos ni espatarrants; hi havia moments en què també se sentia atrapada per un núvol negre que no la deixava respirar.

Tot i així, el vincle entre tots dos va ser un bàlsam. En les victòries i en les derrotes, la seva amistat va arrelar forta i va créixer sana i feliç.

Va ser la Lottie qui el va ajudar a reunir forces per deixar la feina i canviar de rumb. I va ser en Roc qui va acompanyar la Lottie a l'hospital per aquella operació que tant l'espantava.

Quan en Roc va conèixer la Júlia, la Lottie va endevinar de seguida que aquella relació seria la definitiva. Uns quants anys després, es van casar. La Lottie, per la seva banda, es va casar amb els viatges, i la nevera d'en Roc és plena de les seves postals.

Un dia, en Roc va comunicar a la Lottie una gran notícia. La Júlia i ell serien pares, i ella era la primera a saber-ho.

—I com es dirà? —li va preguntar la Lottie, amb ulls brillants.

—Porta el nom de la persona que em va salvar la vida... —va respondre ell—. Es dirà Lottie.

Bon 2026

Text 9 per a: Laura

FANTASMA

Podem afirmar que la Virgínia és una **noia misteriosa**: passa moltes tardes a l'ordinador, però sempre diu a tothom que escriu per a ella mateixa i no vol que res seu sigui llegit per ningú ni molt menys publicat. Això és el que afirma, per sortir del pas, però la veritat és que sí que escriu i publica, només que ho fa per a altres persones: futbolistes, cantants, periodistes, gent que és molt coneguda i les editorials saben que si publiquen una obra que porti el seu nom, es vendrà molt bé. El negoci és el negoci. Si no ets conegut, no et menjaràs un lluç, però si tens fama, ja trobarem la manera que guanyis un premi important.

Inventant una bona **trama** per a una novel·la, forjant una **investigació** ben elaborada per a històries enrevessades o escrivint l'autobiografia d'un polític, la Virgínia es guanya molt bé la vida. Signa un contracte de confidencialitat i a viure bé, que són dos dies. La Virgínia, doncs, fa de negra literària (O de fantasma literari, si volem ser políticament correctes).

Per dissimular del tot la seva activitat lucrativa, de dia treballa a un banc i a les tardes s'apunta amb el pseudònim "Laura" a activitats com VullEscriure, per enganyar tothom, com si li costés llançar-se a escriure. S'apunta a Sense Comentaris per dissimular, però un **examen** acurat ens fa adonar que la Virgínia/Laura és escriptora, i de les bones!

Bon 2026

Text 10 per a: Leman

LA RESPOSTA

Cadascuna de les **fórmules** químiques que l'Ot havia estudiat, après i aplicat al llarg de la seva vida ballaven davant els seus ulls, però en cap d'elles era capaç de trobar les respostes que necessitava. **Gargotejava** obsessivament un full en blanc, a les seves ulleres es veia reflectit tot allò que tractava d'entendre, el moviment erràtic de la seva mà, els números, les lletres, les figures, les fletxes. El seu front ample, perlat de suor, s'estarrufava en senyal de disconformitat amb la seva obra.

De sobte s'aixeca de la cadira, que cau enrere amb un cop sec contra la **calaixera**, que tremola en senyal de displicència. El caràcter explosiu i imprevisible del científic havia quedat enregistrat en cadascun dels seus mobles. Va fer unes passes endavant, com si una intuïció sobtada li tibés l'ànima amb un **cordill** invisible. Es va aturar davant la finestra, obrint-la d'un sol gest, buscant aire, buscant llum. L'alba començava a treure el nas darrere dels edificis, tenyint de rosa pàl·lid els vidres plens de pols. Aquella claror tènue semblava **esblanqueir** els seus papers sobre l'escriptori, revelant-hi un ordre inesperat entre els gargots que hores abans li havien semblat pura entropia.

L'Ot va parpellejar, confós. Va agafar un dels fulls amb una delicadesa impròpia de la seva temperamental rutina, com si tingués por que qualsevol moviment brusc desfés el fràgil descobriment. De sobte, les fletxes connectaven, les fórmules respiraven i els números, abans rebels, s'alineaven en una seqüència que li va erigir la pell.

Amb el cor accelerat, va tornar a la taula i va començar a resseguir els traços amb la punta del dit. Les equacions s'unien, formant un patró sinuós, gairebé orgànic... no era química, ni física, ni matemàtiques. Era... una altra cosa.

El patró semblava moure's lleugerament, com si reaccionés a la seva presència. El símbol central vibrava amb un so líquid. De sobte, les parets van començar a tremolar i l'Ot va sentir, amb una certesa gèlida, que fos el que fos el que buscava, ho havia trobat. Però una certesa encara més fosca va sorgir des del fons dels seus pensaments: fos el que fos el que buscava, l'havia trobat a ell primer.

Bon 2026

Text 11 per a: Lluc.2

Benvolgut Lluc,

Quina alegria poder ser el teu amic invisible! Soc aquest personatge misteriós que es passeja entre paraules, que treu el nas darrere d'un comentari i s'amaga quan no mires... Però, ei, tampoc soc tan dolent: alguna pista t'havia de deixar. Deixa que siguin les paraules les que facin de fil conductor en aquest joc d'endevinalles.

En els teus escrits hi tens un **jardí** secret on les paraules juguen a fer-se les interessants: branques que s'enlairen cap a horitzons lluminosos, tiges que s'emboliquen entre elles. Cada línia és un riuet entremaliat que trenca el silenci i fa aparèixer uns **rostres** amagats que respiren, observen i gairebé ens fan l'ullet entre les fulles de la teva imaginació.

Les teves històries són camins oberts pel vent: tu hi avances amb **passió** i les mans plenes de preguntes —com qui porta un secret mig explicat— i ens hi fas entrar sense por, convidant-nos a sentir el batec del teu món. Sempre hi ha un misteri que tempta, un murmuri inquiet que sembla voler escapar del **quadern**, cap allà on el sol i la pluja juguen a fet i amagar entre llums i ombres.

L'**horitzó** que dibuixes són petites promeses, punts d'infinit que ens empenyen a mirar més lluny. I els rostres que hi retrates, tot i ser fugaços, deixen empremtes delicioses: trossets d'humanitat que ens recorden que la bellesa també sap fer ganyotes, que la tendresa pot ser trapella i que la fragilitat i la força, quan es barregen, tenen molta tendresa.

Que aquest petit regal sigui un reflex del teu art: un jardí que mai no tanca portes, que convida a entrar-hi amb curiositat i ganes de tafanejar, a tocar cada flor amb la reverència —i el somriure— de qui en vol descobrir el secret. Que els teus textos continuïn sent horitzons oberts, i que cada paraula que hi deixis continuï creant rostres i mons que ens sorprenguin —i ens facin riure l'ànima— com només tu saps fer.

Amb tota l'admiració i una complicitat tant silenciosa com entremaliada,

L'Amic invisible

Bon 2026

Text 12 per a: Magda Ferré Serrà

LA BRÚIXOLA INTERIOR

—Vine a fora, Magda. Escoltarem com canta l'**aigua** en caure del cel i contemplarem com es fon amb les flors i les fulles. Ens descalçarem i caminarem sobre l'herba humida, perquè només la pell nua sap llegir els missatges de la **terra**. L'aroma de pluja entrarà pel nas i lliscarà fins als pulmons, despertant bells records oblidats. Vine, Magda. Si tens fred, els meus braços seran el **foc** que encén el que encara no comprens.

—Ja m'agradaria... però no tinc temps —va respondre ella assenyalant al rellotge que penjava de la paret de la cuina.

—Vine, Magda. Escriurem assegudes sota les branques de la magnòlia, sentint els gotims petonejant les plantes i el vent xiuxiuejant-nos paraules. I quan el sol s'alci tímid darrere dels núvols, la seva llum esquitxada et tornarà la **vida** que creies adormida. Tancaràs els ulls i sentiràs l'escalfor a les galtes; el batec del teu cor i la **respiració** esdevindran el refugi de la teva ànima.

—Tant de bo tingués temps per fer això que sona tan bé —va murmurar ella, mostrant-li el rellotge de polsera—. Però no en tinc temps.

—Aleshores, vine igualment —va insistir la veu suau—. Però abans, arrenca el rellotge de la cuina, treu-te'n el de polsera... i pren aquesta brúixola.

—Una brúixola? —va somriure incrèdula—. No tinc temps per això.

—Aquesta brúixola no mesura les hores, Magda. No marca el nord ni el sud: assenyala allò que és essencial. El que realment importa per a cadascú.

La Magda va callar. Per un instant, el tic-tac del rellotge va semblar emmudir.

—Digues, Magda —va preguntar la veu—, què és l'essencial per a tu?

Bon 2026

Text 13 per a: Maria Josep Figueras

LA PÈRDUA

La J remena entre les mates, les bardisses, la terra compacta. El bosc, quiet, sembla contenir la respiració. Recorda que era allí on van reposar, on van asseure's a menjar, on es va entretenir a acaronar l'anell. Ara, només el silenci li torna l'eco d'aquell gest perdut. En arribar al cotxe va adonar-se que l'anell amb una **maragda**, l'única herència de la seva mare, ja no hi era.

Cansada de burxar, la J comença a neguitejar-se. Les mans s'enfanguen, la terra se li enganxa als dits, com si volgués retenir-la. Amplia la cerca, gratant amb desesperació. Mentrestant, el sol s'esmuny darrere l'horitzó i el paisatge es tenyeix d'un color daurat, **sensual**...

Sense aturar-se, pensa que aquella pèrdua és **responsabilitat** seva. La van educar a no fugir del pes dels actes. Mai s'hauria d'haver emportat aquell anell per anar a caminar.

El V, el seu germà, té una opinió totalment **divergent**. Ell creu que si les coses es perden és perquè volen ser lliures, que no cal retenir allò que escapa. Per això no l'ajuda. Ell l'espera dins el cotxe, mentre fuma i escolta en bucle «Run», de Lil Aiden.

La J es treu l'anorac i el llança d'una revolada. L'abric, fosc, cau com una ombra més entre aquell espai clarobscur. Ja sabia que passaria calor; sempre tan acalorada, la roba gruixuda la sol **engavanyar** massa. Ara només porta un jersei i uns pantalons prims i, tot i la fredor que cau, petites gotes de suor li perlegen el front.

De cop, els seus dits s'escolen sota un llentiscle ple de fruits d'una vermellor escandalosa. Allà, a sota, arrambada al tronc com si hi hagués estat sempre, la preciosa gemma que embelleix l'anell de la seva mare brilla amb tota l'esplendor de la memòria retrobada.

Agraïda, contempla el cel. Un cel que exhibeix una immensa lluna plena i milions d'estels. I com a banda sonora d'aquella nit màgica, la música repetitiva i esberlada de la sabadellenca, que ressona com un disc ratllat.

Bon 2026

Text 14 per a: Marina

DES CONNEXIÓ

Ja estava tip de sèries insubstancials, de pel·lícules banals o de reportatges alarmistes. Fart de missatges i grups assedegats d'un moment d'atenció o d'un simple coret incrustat evidenciant superficialitat.

En un intent de seguir llegint «Resurrecció», el llibre va abandonar-se, pesat, sobre el coixí. Era **mitjanit**, el silenci **llarg** i extern m'acompanyava; l'intern no. Aquella sensació d'estar atrapat en un espai on només s'hi projectaven versions, ombres de records que mai m'arribaven a tocar del tot, m'ofegava. Surant, difús, confós... Llavors apareixies tu, aquella sensació insistent, punyent i lenta que m'apretava el pit.

D'una revolada, fixo la mirada, em vesteixo sense dutxar-me ni afaitar-me i em calço les sabatilles esportives més velles que tinc.

Surto a córrer per escapar de mi mateix, dels pensaments que alimenten aquells fils invisibles que m'empresonen. Les passes, cada vegada més mecàniques, pugen d'intensitat fins que marquen un ritme. Ara em sento viu! El vent fa un **zumzeig**, un murmuri que m'empeny i m'estira; potser, més endavant, trobaré un lloc més clar. De moment només corro.

Sento rialles i giro el cap, alenteixo el pas. Són un grup de joves en un **aplec**, segurament improvisat. Em fan sentir incòmode. Com algú, a aquelles hores, s'atreveix a trencar el silenci? Els hauria de fer **vergonya**. Són una colla de malcriats!

M'arriba el compàs de les ones, persistents, insistents i irregulars. El passeig es torna difús. Les llàgrimes broten sense un record que les precedeixi. No vull parar perquè quan s'activa el pensament, aquest, com un lladre, s'apropia del meu cos. Llavors agafo més embranzida i faig l'últim esprint que em deixa exhaust.

Recupero. Retinc. L'ombra que projecta el meu cos em mira i em fa preguntes. Preguntes que no vull ni puc respondre. Em rendeixo a l'única escletxa de llum que em manté conscient d'esquena a un món de promeses.

Bon 2026

Text 15 per a: MeriTxell MaGrana

LLETRES MUSICADES

—Senyor alcalde, la Festa Major d'aquesta tardor ha anat molt bé, amb tantes activitats. Ara que ja estem a les **escorrialles**, com a colofó final: què li semblaria si aquest desembre féssim un calendari d'advent i el pengéssim a l'Ajuntament?

—Com vols penjar un calendari d'advent a l'Ajuntament, MeriTxell, amb les xocolatines pels nens? El pots penjar a l'escola, que estaran molt contens.

—Si em deixa, voldria fer un calendari d'advent per als grans: a cada número hi hauria un poema o una historieta amagada. Jo ja ho faig cada any per a la família i amics: cada dia de desembre els envio una historieta pel whatsapp.

—Això no funcionària, MeriTxell. Un calendari d'advent ha de ser amb xocolatines, com sempre; no vulguis fer invents.

—I si amb cada poema també hi poso una mica de música? Pensi que vindrà molta gent important per a la inauguració del pavelló, potser també vindrà TV3: tothom en parlaria.

—Busca una altra cosa, MeriTxell.

* * *

—L'alcalde no vol el calendari, Manel, i això que li he dit que també hi posaríem música! Segur que agradaria molt a tothom.

—Sí, aquest alcalde és molt tossut. El millor serà fer-ne un de mostra i ensenyar-li, tot i que segurament també hi posarà pegues.

—D'acord, doncs! Tu fes la música, que la podem anar posant a tots els números. Li diré a en Pau, que és un manetes, que ens ajudi amb els disquets petits per posar en cada número. I jo aniré a les **beceroles** a inspirar-me, que les lletres són amigues meves i tinc molta traça per a teixir paraules.

* * *

A l'alcalde li va semblar bé el calendari de mostra, però va dir que, tanta música a l'Ajuntament, distrauria el personal: va quedar aprovat amb uns auriculars per poder escoltar les històries.

El primer dia del calendari hi havia molta emoció, **tendresa** i **pessigolles** a l'estómac. L'alcalde, com un **babau**, escoltant el poema musical, no se'n sabia avenir. Un calendari per a grans i petits, que les històries de la MeriTxell agraden a tothom.

Bon 2026

Text 16 per a: Mixa

UNA FATIGA QUE INSPIRA

La jornada havia resultat àrdua; per això, hauria preferit quedar-se a casa, però no refusava mai fer costat a la seva amiga. La **Mixa** es prenia tan seriosament la feina com a **booktuber** que moltes nits s'allitava sense sopar. Presentacions de llibres, fòrums i debats eren el seu menú. Aquell dijous, però, l'Eva li havia trencat la planificació: l'havia d'acompanyar a l'Illa a bescanviar el vestit que s'havia comprat online. Semblava cosa de vida o mort.

—Aquest color vermell no sembla tan viu al catàleg de la web —es va justificar amb grans escarafalls.

—Ja saps que vindré amb tu, Eva, encara que durant la setmana vaig tan rebentada que...

—**Gràcies**, filla! —la va tallar l'Eva.

Ella va aconseguir el bescanvi, però el seu tracte despòtic amb la dependenta va avergonyir la Mixa. En sortir, no se'n va estar de retreure-li aquella manca d'empatia.

—Penso que no t'acompanyaré més a comprar —li va assegurar.

—Has vist que n'era de maleducada, aquella ximpleta? —L'Eva seguia vivint una pel·lícula el guió de la qual només entenia ella.— Hauríem d'haver interposat una queixa! Com se li ha acudit dir-me que jo no tenia raó?

Aquelles paraules van incidir en l'esgotament mental de la Mixa, qui ja era a prop del col·lapse. Amb autocontrol va aconseguir l'estabilitat suficient per acomiadar-se i marxar cap a casa. Va ser aleshores, quan l'Eva li va dir que necessitava comprar un coixí perquè el seu li maltractava les cervicals. Pel cap baix, allò significava mitja hora més.

—No em deixis sola. Et necessito!

Van entrar a «El Bon Dormir». Les cames de la Mixa ja estaven a punt de fer figa i ella va seure en un llit de l'exposició, amb la intenció de descansar-les.

De sobte va notar un **xiuxiueig** a prop seu i va lluitar contra els ulls mandrosos. Després de fer un esforç titànic, va aconseguir el seu objectiu: darrere del vidre de l'aparador, una munió de rostres difuminats la contemplaven encuriosits.

—Què paasssaa? —va preguntar arrossegant les lletres.

—Oi que s'hi dorm bé en aquest matalàs? —L'encarregada de la botiga estava disposada a aprofitar l'avinentesa.

Aquell mateix vespre va signar un bon contracte: només s'hi havia d'estar en aquell llit, a la vista de tothom. Per art de **màgia**, havia trobat un bon espònsor per a tota la temporada! A partir d'aleshores, va enregistrar els seus directes des d'aquella mataslasseria.

Bon 2026

Text 17 per a: Neferieb

CRÒNICA

Al matí es troben a la cuina. Bon dia. Bon dia. Dues besades i cafè, oli, sal, formatge. Ell demana: què toca, avui? I ella: passejada. La de sempre? Sí, la volta al Puig. Bé. I tu? Ja ho veurem, el que surti, feinetes, poca cosa. Ja en trobaràs. Mengen. En acabar, motxilla, bastons, gorra i adeu! Adeu, bona caminada!

Al migdia ell mira d'allunyar-se del **camí** i passa a l'altre costat del **riu** per un pontet de ferro. Entre les alzines veu un penyal que (per al seu propòsit) podria anar-li bé. Grimpa amb rapidesa i, d'allà dalt, observa. Sense amagar-se del tot ha de ser prou invisible. Vist i no vist, si més no, sempre serà a temps de girar-se i dissimular. S'asseu. No creu que hagi d'esperar gaire. Fa un bon **sol** però, on és, hi entra només a raigs finets, entre els arbres. Calmosament, treu la cantimplora i beu, uns bons glops que l'entristeixen perquè no és allà per gust.

A les dues sent el cloc-cloc de les botes i els bastons, dos parells de botes i dos de bastons. Ja els pot veure. Ella, **feliç**, conta alguna anècdota que fa riure escandalosament el seu acompanyant, jovenet, ben plantat, fins i tot atlètic. No entén què diuen. El jove s'atura i, en un gest ridícul, cull unes **flors** i les ofereix a la dona, que les accepta amb una besada a la galta. Repassen ràpidament els voltants, com si haguessin sentit passes o una branca que es trenca, i es posen a caminar de nou, animats.

A la tarda, a casa, ell s'ha assegut al sofà. Sent la porta d'entrada, agafa la revista del costat i dissimula. Hola, rei, què, t'entretens? Hola, sí, com ha anat? Ha fet molt bon dia! Sí, ha anat molt bé, una caminada neteja, ho dic sempre: cos i ànima! I tu, has fet res d'especial? Pots pensar, llegir, un documental avorrit i algun cafetet... Bé, vaig a dutxar-me.

A la nit, finalment, el món en silenci, ella és a la cuina, obre la nevera i sent l'home que diu: no em contes res del teu nou acompanyant d'avui? Una onada de gelor s'escampa per les galtes de la dona, que mira fixament un plat de sobres del dinar d'ahir i sent que el cap li pesa tant que pot perdre el món de vista.

Bon 2026

Text 18 per a: Paqui

L'ART D'ESTIMAR

El Ricard camina, decidit i assedegat d'art, pel carrer 53. Aixeca el cap i, a recer de la **quietud** del seu cor, no s'ho acaba de creure, tot palplantat a l'entrada del MOMA. Fa uns mesos que viu a Manhattan. Avui, en plena **tardor**, és l'aniversari de la Clara, la seua mare, qui li va ensenyar a viure l'art amb **llibertat**. Necessita felicitar-la.

De sobte, a l'entrar al vestíbul li venen mil imatges i enmig de l'enyorança i la gratitud, el Ricard, vestit informal i amb un curiós barret verd, es queda quiet mentre es deixa il·luminar per la claror que entra per les vidrieres. Tanca els ulls i recorda les explicacions i les preguntes de la seua mare. En aquest precís instant pensa que li pot escriure una carta.

Passats uns segons, el noi del barret verd, assegut en un dels graons de la sala i amb un petit llapis a la mà, comença a escriure les paraules de felicitació a qui li deu tot, La Mare.

Estimada mare,

*No et pots imaginar on em trobo, un somni fet realitat. Estic al MOMA!!!! New York és espectacular, vagis on vagis, per tot arreu te trobes racons que regalimen art. Ara mateix estic al hall i, mentre t'estic escrivint, veig davant meu un cartell que anuncia una exposició sobre la Frida Kahlo. Com m'agradaria que estiguessis aquí, mare. Els meus ulls intentaran veure la màgia de l'art, aquella que tan bé em vas ensenyar de petit, recordes? M'explicaves l'art i la seua capacitat d'invisibilitzar allò que ens volen comunicar els seus autors i això, mare, no té preu, la **mar** sencera de creativitat.*

Estic nerviós, com quan em vas portar a visitar el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, mai ho oblidaré. Aquell dia em vas fer un regal i jo, just avui, et vull felicitar per ser qui ets i per agrair-te la immensitat de la teua art. Ets el meu nord, la llum del traç dels meus dibuixos i no tinc paraules per agrair-t'ho. Disculpa'm uns minuts. Seguiré escrivint quan hagi pogut contemplar les peces de la Frida, la nostra Musa.

*Ja torno a ser aquí. El meu silenci no pot escriure, només té emocions que em recorden que les persones que m'estimo no moren mai. Somio que tornes al meu costat amb un somriure, el teu, aquell que em va transmetre l'**empatia** de l'art.*

El teu fill

Bon 2026

Text 19 per a: Pere XX

DARRERE DEL SOMRIURE

Un **devessall** de mots surten dels teus llavis, volen ser suaus, considerats. Com **sempre**, els dius amb un somriure postís a la cara, que es dibuixa als teus llavis i a les petites arrugues dels teus ulls lilosos del color de l'ametista.

Aquesta vegada, però, el to és diferent. Hi ha una seriositat molt gran al darrere de les paraules que et surten sense parar des del més profund del teu cor. Estàs **neguitós**, i la postura no acompanya la rialla, el cos entregirat, el peu enfocant la porta...

Escoltes els retrets, les paraules esmolades que et volen traspassar com agulles, tallar-te a bocins i fer-te més petit i insignificant. Has decidit posar-te la capa de la invisibilitat i per si de cas, untar-te d'oli. Per ser invisible i perquè tot allò que et digui et rellisqui.

Un cop fet el pas, n'has d'**assumir** les conseqüències. Les tenies ben clares i no t'has equivocat ni en una coma del guió que havies imaginat. Massa anys de convivència et porten a conèixer i a avorrir, en aquest cas, una persona que només pensa en ella, que et menysprea diàriament. Si tu tens un mal moment, ella el té doblat. Mai un bri de delicadesa, només humiliació i odi.

Ha estat un moment tens, i l'esborraràs ràpidament de la memòria, com un instant passat. Perquè ara se t'obre una nova etapa de la **vida**, en què sol o acompanyat, això ja es veurà, reiniciaràs una nova experiència. La joia i el goig de viure faran que el teu somriure aparegui de nou i sigui sincer, obriràs la porta als amics oblidats i a les riallades estridents, sense importar-te què en pensarà la gent.

I per fer-ho, de moment, et cal marxar. No massa lluny, però suficient per no creuar-vos mai més. Creus fermament que el destí se'n guardarà prou.

Bon 2026

Text 20 per a: Quin Valiente

Amb tot el meu afecte per l'amic Quin Valiente

CORS DE MAGRANA

A la tarda farem el Ball de l'Espolsada amb el grup que dirigeixo, comiat de la Festa Major de **Corró d'Avall**, però encara hem de dinar plegats l'arrossada de migdia amb la resta dels dansaires.

Friso per poder estar a soles amb el Claudi. Se'm va declarar anit just acabar el darrer assaig. Es va posar vermell, vermell com una magrana i m'ho va deixar anar de sobte, i ens va donar per riure i riure, mirant-nos apardalats fins que ell, amb un posat ben seriós em va dir que m'ho rumiés, i que l'endemà, al vespre, quan acabessin les festes, li donés resposta. Ni **més** ni **menys** que això. Durant el dinar restem separats, però, a la vegada, un fil invisible ens manté units, creuant paraules que no diuen **res** i mirades que ho diuen **tot**.

Qui m'havia de dir que gairebé a setanta anys podria perdre el cap, i fins i tot la gandalla, per aquest criador d'ovelles que porta vidu gairebé tants anys com jo, el que balla com un cabirol.

L'amor és el mateix als vint que ara? Doncs... no. Ben bé que no té res a veure. Penso que ho podria comparar a la magrana que acabo d'obrir. Em recorda el color que va agafar la seva pell tot dient-me que m'estimava, i encaro cada gra que amaga aquesta fruita com els munts d'experiències viscudes, èxits i errors, riures i llàgrimes. Tal com petites joies que tots dos tenim amagats esperant desprendre's de la closca amargant i dura que les recobreix. Tot un interior amb centenars de petites llavors que bé ens poden omplir de fresca dolçor, com quedar amagades fins a assecar-se del tot al nostre guaret.

Aquest amor tardaner, per com hem departit els darrers anys, serà del tot segur així:

—Has dormit bé avui?

—Què t'ha semblat el que ha passat a...

—Vols que anem al teatre diumenge?

—Si no et marxa el mal del genoll, hem de buscar remei.

—Aquesta tarda vaig amb els del club de lectura, però si vols, per sopar podem anar a Cal Guatlles.

Vull que les seves mans, velles i aspres, m'acaronin i a la vegada ser el bàlsam que les protegeixi, al matí, de tarda i sempre. Me l'estimo al Claudi, i la veritat, què li he de dir si estic boja per ell i no me n'havia donat fins ara?

Bon 2026

Text 21 per a: RosaP

Cada any, quan s'acosta Nadal, en Manel sent les mateixes **pessigolles** a la panxa. Les garlandes de llum, les nadales sonant, els aparadors mudats i la gent amb paquets fan de detonant per la tristesa apegalosa que el ve a visitar sempre el darrer mes de l'any.

Això no sempre ha estat així. De menut, quan era un **caganiu**, en Manel esperava Nadal amb candeletes. Per a ell, eren dies molt esperats, dies de no anar a l'escola, i de passar temps al poble, amb els seus cosins, a casa de la iaia Ramona i l'avi Manel, l'home de qui portava el nom.

Aquells hiverns en Manel els recorda amb una dolça enyorança, perquè en el fons representen les millors estones de la seva infantesa. La mare d'en Manel va morir quan ell era ben petit i com no tenia germans, les estones compartides amb els fills del tiet Jaume eren molt especials pel menut. A cas dels avis dormien tots cinc junts, en dos llits de matrimoni que l'avi Manel posava de costat a l'habitació del fons. Jugaven tot el dia i a mitja tarda tornaven tots cinc bruts cap a casa, a berenar. Cadascun podia agafar un grapat de carquinyols de la safata de forn de la cuina. Sempre hi havia baralles pel darrer, i en Manel, acostumava a cedir perquè pensava que les manetes dels menuts eren més petitiues i en cabien menys. La iaia li feia llavors una **moixaina**, mentre se'l mirava plaent, i a ell aquest gest li semblava més dolç que el **carquinyoli**.

Per ell Nadal era casa, i llar de foc i tió i família i sobretot **xerinola** de cosins.

Però de tot això fa ja massa temps. El pare i el tiet Jaume es va barallar per unes terres en morir l'avi, quan ell tenia tretze anys i feia tant de temps que no veia els seus cosins, que segurament ni els reconeixeria pel carrer.

Per això aquell matí, quan al bus anant cap a la feina li va entrar al telèfon un missatge d'un número desconegut, en el rostre d'en Manel es va dibuixar un somriure molt nadalenc. El missatge deia: Cosinet, què et sembla si aquest any celebrem junts Nadal?

Bon 2026

Text 22 per a: Shert5

GUIA PER A BRUIXES MODERNES

Tens ganes de convertir-te en una **bruixa** moderna? En aquesta guia trobaràs:

- Tips per entrar a l'era digital: T'expliquem com pujar tots els teus **llibres** de receptes i conjurs al núvol (ens referim a servidors remots, no cal fer servir l'escombra).
- Apps imprescindibles: Descarrega't aplicacions útils, com ara apps d'astronomia, i oblida't de fer càbales per calcular el proper eclipsi. A més, rebràs les notificacions directament al teu mòbil o rellotge intel·ligent.
- Consells de ciberseguretat: T'ensenyem a encriptar la teva IP cada cop que algú contacti amb tu per demanar-te consell. Així podràs treballar amb total **llibertat** i evitaràs que cap caçador de bruixes tingui proves contra tu (també hem de reconèixer que mai les han necessitat, perquè se les inventaven directament. Nosaltres ja fa segles que patim les conseqüències de les *fake news*!).
- Punts de trobada alternatius: Digues adeu als aquelarres a la llum de la **lluna** al voltant de dòlmens i altres **pedres** amb història. En aquest llibre et recomanem punts de trobada millors, com per exemple *coworkings* o locals de *bubble tea* que no et pots perdre.

I molt més! Deixa enrere les fogueres i comença a estar *on fire*.

«Guia per a bruixes modernes» ja disponible a llibreries i a plataformes digitals de tot el món!

Bon 2026

Text 23 per a: Tisner55

LA FESTA

Al portal del bloc de pisos, sota l'**aixopluc** de l'encara intens sol d'estiu de mitja tarda, la Mercè espera l'Eulàlia. Com requereix l'ocasió, les dues jubilades s'han vestit de vint-i-un botons i avancen de bracet pel carrer.

—Aquest no és el conjunt que et vas posar per la boda del teu fill gran, Eulàlia? Encara et va bé, sembla que no hagin passat vint anys! Com t'escau el color gris perla!

—I tu t'has atrevit amb uns pantalons foscos de tall alt amb una brusa verd oliva de setí que et fa conjunt amb els ulls, Mercè! Estàs guapíssima!

Si algú les escoltés, pensaria que s'estan fent la **gara-gara** l'una a l'altra. Però, no, són molt amigues i s'ho diuen de cor. Han passat juntes les moltes alegries de la vida i també han compartit les desgràcies, com la recent mort dels seus marits. Però avui no hi ha lloc per a la tristesa.

Entren a l'hotel de cinc estrelles i, xino-xano, van seguint les indicacions dels panells que han disposat per l'ocasió. Al jardí ja hi ha genteta. Seuen en dues cadires engalanades de color ivori entre les palmeres, al costat de la piscina, encarades a la tauleta que fa d'altar. Quin goig, les bodes modernes se celebren a tot arreu!

Un **xiuxiueig** de veus corre des de l'entrada com el foc. Els convidats van callant i es giren cap a les portes de vidre. Una música dolça anuncia l'entrada de la núvia, del bracet del seu pare cofoi. La Mercè i l'Eulàlia s'emocionen quan el nuvi, nerviós, li agafa la mà i li fa un petit petó **maldestre** a la galta.

Quan acaba la cerimònia, un espetec de pètals de rosa vermells i una pluja d'arròs. Comencen a servir canapès suculents i copes exòtiques. La Mercè ataca un **reguitzell** de llagostins que reposen en una plata: els embolica en un tovalló i en un moviment ràpid els entafora dissimuladament dins la bossa de mà. L'Eulàlia aborda el pernil.

Quan els convidats comencen a entrar al menjador, les dues dones s'esmunyen cap a fora. Abandonen l'hotel després d'haver parlat amb tots els desconeguts que han tingut al costat i els han buscat conversa, seguint-los el corrent, i han esquivat els nuvis i els familiars més propers que les pogues-sin descobrir. I és que no és la primera vegada que ho fan, això, d'anar a berenar gourmet! I gratis!

Bon 2026

Text 24 per a: Tof Mu

FESTA AL POBLE!

Els meus pares i els meus germans solíem passar les festes al poble dels iaios. Jo he seguit amb el costum amb la meua dona i els meus fills. Com que es celebraven a mitjà d'agost, tots teníem vacances. Uns dies abans començava a explicar als xiquets, de tres i dos anys, en què consistien. Ja en el poble preguntà:

—Pare —deia Llussia—, però tot el dia estan de festa?

—No, filla, sols hi ha música a la nit, en la berbena. Tots ballen i estan molt contents. Alguns van amb vestits regionals i altres es disfressen d'altres coses.

—D'altres coses? No eixirà algú de **monstre**? Jo els tinc molta por. Diuen que els de veritat es mengen als xiquets.

Víctor, al ser un any major que la seua germana, va voler espantar-la i, amb la granera, va colpejar la cadira fent un **tro** estrepitós al mateix temps que començà a riure.

El pare li va cridar l'atenció perquè Llussia no parava de plorar.

—No veus que és més xicoteta? Ací venim a passar-ho bé i no vull baralles. Anirem a veure què està preparant la mare per a sopar i després tot el món a dansar a la plaça.

—Mare, mare! Què sopem? —va preguntar Víctor a la carrera cridant des del corredor a la cuina.

—On va este fill meu tan atarantat? —contestà la mare.

—Volem sopar prompte per anar a la festa! Què estàs preparant que fa una oloreta tan bona?

—Estic acabant l'**escalivada**.

—Esca... què?

—Una recepta dels iaios que sempre feien quan estaven en vida i ens reuníem tota la família. Ara voreu què bona està amb una llesca de pa que el pare calfarà a la brasa del foc.

De sobte apareix Llussia, que havia acabat de plorar, amb un **mitjó** al cap. El pare anava al darrere amb un altre mitjó de corbata —el seu cap era més gran i no li cabia. Dansaven al so d'una sardana fent la **música** amb les seues veus, perquè tampoc tenien instruments com la tenora, el tible, el flabiol i el tamborí. Tota la cobla la van substituir per una cassola i una cullera de fusta.

De seguida mare i fill es van afegir a la festa i tots quatre es divertiren del més bé aquella vesprada i tots els dies que passaren al poble.

Bon 2026

Text 25 per a: Trapella

UN ENCONTRE FATAL

«Més amarga que la mort és la dona» (Eclesiastès)

Segons consta a diversos documents de solvència contrastada, el comte Orlok va morir d'insolació a la ciutat alemanya de Wisborg, quan va voler perllongar, de manera conscient i agosarada, el seu afer nocturn amb la jove Ellen, casada amb l'agent immobiliari Hutter. Aparentment, els encants de la noia (una **delícia** de criatura) haurien seduït el vampir esperonant la seva luxúria de manera letal, més enllà de la sortida del sol, visible a través d'una **finestra**.

Altres fonts, igualment documentades, situen la mort del comte (aquest cop anomenat Dràcula) a les **muntanyes** acinglerades de Transsilvània, després d'una cruenta batalla en la qual també hauria estat implicada Mina, la dona de l'advocat Jonathan Harker.

En el primer cas, Ellen sacrifica la seva vida fent el **paper** de fràgil donzella seduïda a **mans** del seu enamorat, a canvi de la destrucció del monstre. Però, a la versió posterior, Mina sobreviu miraculosament a l'encanteri i —segons alguns testimonis presencials— literalment «observa la pau que albira al pàl·lid rostre del vampir, mentre es converteix en pols». Després d'això, la jove recupera la seva vida marital, amb tota normalitat.

Sigui com sigui, no hi ha dubte que l'encontre casual amb aquella *femme* innocent, quasi virginal i extremadament complaent, va esdevenir fatal per l'home que mai no havia de morir.

Bon 2026

Text 26 per a: Versus_perduts

UNA PARELLA CORRENT

Un any després de trobar-se de manera fortuïta van **resoldre** repetir l'experiència. En aquell minut zero del desconeixement a ella li van caure els esbossos i aquarel·les i unes flors de plàstic amb les quals volia armar un collage. Aquell cavaller es va ajupir per a recollir-los, i no sols el vessat, sinó també algun xicle, alguna burilla de ros canari i algun bitllet de tren ja caducat que el noi no va saber discriminar entre les flors demostrant, així, que la generositat venç al temps i repta a la lumbàlgia i a la miopia. Ella va arribar a dir que esperava a un altre home i el noi també va verbalitzar que no l'esperava a ella.

Va ser un **capvespre** com el d'avui en l'**andana** número tretze, que era aquesta, i tampoc, com avui, no va haver-hi **petó** ni picada d'ullets que són l'avantsala dels petons... I no vull avançar-me al final encara que estiguem molt prop del final. Des del principi estàvem molt prop del final entre una nena imberbe i un neòfit de la vida als seus cinquanta... o a l'inrevés.

En un any de no-relació es van veure poc, es van endevinar molt, es van estimar sempre... Però ni la paraula telemàtica ni la visió per la xarxa podran substituir mai al rigorós directe. Això sí, durant aquest lapse de temps van aprendre a trobar-se a faltar, a pensar en l'altre amb la intensitat deguda i a desitjar-se tot i tota, a desitjar-se ja.

Un any després van voler celebrar l'efemèride (registre o taula de posicions dels astres en dates concretes) amb més **incertesa** que flors. Malgrat que l'andana va ser la mateixa i el petó el·líptic també. Un any després uns d'ells/d'elles dos va faltar a la cita tot i que estava convocat/da com el tren que no va arribar. La història contaria que va passar un altre tren per a algun/a d'ells/d'elles dos/dues i tan sols hi va pujar en ell, el que va saber ser a l'andana en temps i forma. Però això ja no ho van veure aquests/aquestes ulls/hulles meus/meves.

Bon 2026

Text 27 per a: Xavier O.

MENTRE EL CALENDARI FA CAMÍ

La Lila és una xiqueta menuda, bellugadissa i eixerida a qui li agrada la xocolata, la muntanya i el **jazz**.

Els seus amics, fent broma, diuen que és perquè les tres coses li omplen el cos de serotonina i perquè les tres, en aquest ordre, porten les darreres lletres de l'abecedari: x-y-z, i és com si, la noia, viu la vida en cap-i-cua.

La xocolata és el caprici fosc de la seva vida i la muntanya és el lloc lluminós on li afloren les emocions, on troba el sentit de la vida.

A la **Lila** li agrada somiar que algun dia anirà a Nova Orleans i n'aprendrà molt de tocar la seva trompeta, sense cap partitura que li faci de **lligam** entre les notes i el que ella sent. Li agradaria conèixer diferents músics, aquells que improvisen noves melodies i aquells que a partir de la música tradicional en fan una nova tonalitat. S'imagina que és una de les solistes d'un grup, incorporant-se a la progressió dels acords.

N'està segura que ho aconseguirà perquè el cor sap coses que la ment encara estudia. I per això treballa dur assajant hores i hores. Això la fa sentir forta com l'**escorça** d'una alzina i també empàtica i propera com el **pètal** d'una petita flor.

Ella està convençuda que somiar és tocar el futur amb els ulls tancats, per això, en els dies estranys, els que només una mica de llum entra per les esquerdes, aquells dies difícils en què sembla que res no acaba de sortir bé, pensa: «Ep! El riu segueix el seu camí encara que no el miris i el meu camí tard o d'hora arribarà allà on jo vull.»

Ella sap que arribarà lluny. Només cal esperar que el temps arribi.

I mentrestant, mentre el calendari fa camí, una bufada a la trompeta ho arregla gairebé tot.

Bon 2026

Text 28 per a: XusMas

LLOANÇA AL DÉU CEL

Quan em llevo al matí, el primer que penso és: «Hera, avui sí, avui faràs veure que ets una adulta funcional.» Amb la tassa de cafè amb llet ben calenta entre les mans, darrere el finestral del menjador, contemplo el cel una bona estona, després miro el rellotge, recordo la llista infinita de tasques i el meu **cor** decideix bategar com si deu cavalls s'acostessin trotant. Les presses s'apoderen de mi. La societat corre, i per molt que no vulgui, ja em veig corrent jo també, però sempre acabo ensopegant, les cames se'm creuen.

És en aquests moments que em refugio en allò que de veritat m'omple: dibuixar, escriure, escoltar **música** i —sobretot— somiar desperta. Somio tant que, si existís una llicenciatura en viure en un **núvol**, segurament jo seria catedràtica.

A vegades, quan surto a caminar entre els **arbres** del parc, el soroll de la ciutat continua enganxat al meu cap com si d'una gorra es tractés. Però m'hi esforço. Em dic: «Hera, respira. Potser el món no es pot aturar, però tu sí.» I llavors, tanco els ulls i imagino que del darrere d'un tronc, surt un **follet** oferint-me una estona de pau a canvi d'un llapis de colors. Acceptaria encantada; de fet, sovint penso que els éssers fantàstics existeixen, només que s'amaguen d'aquest desgavell que anomenem vida moderna.

A les nits, però, és quan realment retrobo el meu lloc. M'estiro al llit o al terra del menjador —segons el nivell d'estrès acumulat— i miro les estrelles per la finestra. Són les úniques que no em demanen res. Cap factura, cap reunió, cap correu electrònic... Només brillen, tranquil·les, recordant-me que el cel és immens i que, amb una mica d'imaginació, també ho puc ser jo.

Potser semblo una dona de «trenta i tants» amb tendència a defugir de la realitat. Però, sincerament, si fugir una estona em permet seguir creant, estimant i respirant... doncs que em busquin al meu prat verd, estirada, mirant el cel, els convidaré a entrar en aquest màgic món.

Bon 2026

Text 29 per a: Zelder

L'AMIC INVISIBLE

Com cada any per aquestes dates arriba allò tan espantós de l'amic invisible. Jo he de pensar en tres regals: el grup dels cosins amb les seves respectives parelles, els ensopits companys de la feina i l'equip de futbol sala on jugo els dimecres. Però vet-ho aquí que enguany se me n'ha afegit un quart, el del club de lectura. La coordinadora del club va tenir la brillant idea d'organitzar-ne un per al dia del sopar anual, i tothom s'hi va apuntar amb **empenta** i il·lusió. Val a dir, però, que aquesta vegada vaig tenir sort, em va tocar fer-li el regal a un company que em cau prou bé, és un lector empedreït i **àdhuc** un escriptor aficionat que m'ha deixat llegir algun dels seus treballs i m'han semblat força interessants i amens. Es nota que beu de diversos autors i, amb el toc de la seva personalitat, dona als seus escrits força i **tendresa** a parts iguals.

El cas és que igualment havia de pensar en el regal i, tractant-se d'un club de lectura res millor que un llibre —molt original jo—. Fa temps ell m'havia comentat que estava interessat en la literatura japonesa i em vaig decidir a cercar per aquí. Sabia que l'editorial **Lapislàtzuli** té un bon catàleg d'aquest gènere i, després de donar-hi moltes voltes, vaig triar la novel·la «La bèstia entre les ombres», de Ranpo Edogawa, una història carregada d'erotisme i d'intriga. Em va semblar molt adient per a ell.

Va arribar el dia del pica-pica de final d'any i tothom va deixar el regal en una taula. Els membres del club anaven agafant cadascú el seu, intentant endevinar amb la mirada qui devia ser el seu amic invisible. La majoria de regals eren llibres, però a mi em van tocar uns tristos mitjons. Quan el meu destinatari va desembolicar el seu paquet, va somriure, va alçar la mirada i em va llençar un senzill i fluix «**gràcies**». Sembla que jo l'havia encertat i ell m'havia clissat.

Bona escriptura

i Bon 2026!